(abraspeln), et sinna lahkmid ei teggine, kelle läbbi kabja wereſt tükki mant ärrahabrastawa, kui hobben kalgi teed möda könnip.

Kes hobbeſe kapju iks häste tähhele pannep, ſe tunnep peake ärra, et ſedda ennamb hobben karu, ristikhaino ehk muud wäggewat toito ſööp, ſedda ennamb jääp kabja kaswamine taggaſi. Ent kui hobben karjan käüp ehk ka koddun lahjambat toito ſaap, ſis kaswawa kabja jõudſambaste nink ſawa ſurembas. Sepärraſt om awwalik, et lihhaw rammune hobben, ſeſt et täl wähhemba nink nörgemba kabja omma kellega ta kehha rasſeuſt peap kandma, ennembe kabjawiggatſes jääp, kui lahja hobben, kel ſure tubli kabja omma. Kui teie nüüd lihhawa rammutſe hobbeſega pikka teed käüte nink rutto ſõidate, ni et hobben hämmes lät, nink teie jättate hobbeſt kawwa aiga külma ehk tule kätte, ſeni kui teie eſſi kõrtſin wina wõttate nink juttu ajjate, ſis wõip peake ſündida, et kui teie tahhate eddeſi minna, hobben ennamb paigaſt ei lä. Teie ſunnite tedda piitſaga nink hobben himmuſtap eſſike eddeſi minna, ent ei jõwwa nink waiwap henda, et halle om nätta. Hobben tõſtap kül eddejalgu üles, ent pannep neid rutto jälle nink kawwedahe henne ette mahha, nidade et nätta om, et ta jalgu warrip nink mitte täwwe kabja päle ei aſtu, enge kabja taggumetſe polega maad puttup. Se man oigap hobben wallo pärraſt, wärriſep eddejalgu pääl nink ſäep taggumetſi jalgu ni kawwedahe kõttu alla, kui olles riſtlu ärranikſatanu. Ent wigga ei olle muial kui kabjan. Se wigga kutſutas kabjapallandikus, ent mõnne tähhendawa ſedda ka tõiſe nimmega. Ennambeste wõttap ſe hädda eddejalgu kinni, mõnnikõrd ka kiik nelli jalga, harwembaste taggumetſi jalgu ütſinda. Lihhawa nink rammutſe hobbeſe nink ſäratſe, kea kawwa aiga talkin ſaiswa ehk kel jo enne ſedda kabja wiggatſe nink nõrga

olliwa, ehk kea halwaste omma rawwutetu nink kawwa aiga neidſammu raudu omma piddanu, jäwa ennembe ſeſamma tõbbe kätte, kui mu hobbeſe, nink mõnnikõrd johhup ſe tõbbi päle, kui hobben ka rahhun tallin ſaiſap. Saggede tullep ſe tõbbi ka ſeſt, kui hobben holetumal wiſil pallawalt külma wega jodetas nink ſaisma jättetas, ehk walio ſõido päle ſeddamaid tälle karu ehk, mes weel halwemb om, rükki ette puiſtetas.

Se tõbbi om üts neiſt kigerängembiſt tõbbeſt, ei mitte ſepärraſt, et hobben temma kätte ärralõppes — ſe ei ſünni mitte ſaggede nink ennege ſis, kui mu wigga weel pälejohhus — enge ſepärraſt, et ſe tõbbi kapju ni ärrarikkup, et nemma kunnage ennamb täwweste ärra ei ſütti nink hobben ello eas wiggatſes ſääp. Kui hobben rutto abbi ſaap nink eddimäſt kõrda ſeddawiſi põddep, ſis om lota, et temmaſt weel asja ſaap.

Ent ſis peate ſeddawiſi teggema. Kui ſärane luggu käügi pääl johhup nink ei olle wõimalik hobbeſt ſaisma jätta, ſis ärge laske hobbeſel trahwi ſõita, enge ſammu minna. Te pääl peate pallawa haige kabja ſaggede külma wega jahhutama. Sate koddo, ehk jääp hobben koddun haiges, ſis ſaatke ſeddamaid arsti pärra, ke omma ammetit täwweste mõiſtap, nink laske kumbaſtki jallaſt tobi oſſa werd, ehk ka kalaſoneſt kats topi werd. Kui kabja wallo ni ränk om, et haige hobben waiwalt ennege jalgu pääl püſſip, ſiis jäike rawwa alla. Kui wallo kergemb om, ſis kiskuge tasſatſel wiſil rawwa alt ärra nink ſidduge — kas olgo rawwa alla jättetu ehk alt ärrakiſtu — wärſket lehma ſitta nartſuga ehk raggaskiga kabja ümber. Kui lehma ſitta ei olle, ſis wõip ka ſawwiſt, mes ättikaga nink wega om ſeggatu, ſäraſt taignat tetta, mes kabja ümber ſeutas. Sis pandke hobben talli pehme põhhu päle ſaisma, hõeruge kiik kehha häste olletuustiga ärra